

Linde DE CORTE

Algemeen secretaris beweging.net

In juni 2014 richtten elf organisaties uit de christelijke werknemersbeweging het open netwerk beweging.net op. In oktober 2014 benoemde de raad van bestuur Linde DE CORTE (36) unaniem als algemeen secretaris. Sindsdien zet de enthousiaste en sociaal bewogen juriste haar schouders onder de verdere uitbouw en organisatie van het nieuwe middenveldsnetwerk.

‘Zomaar ‘goeiedag’ zeggen op de bus, ik raad het iedereen aan’

Christof BOUWERAERTS

We hebben afgesproken in *Aeropolis*, een indrukwekkend gebouw in het indrukwekkende Brussel, hoofdkwartier van een grote en invloedrijke organisatie. Maar wanneer we topvrouw Linde DE CORTE ontmoeten, is meteen duidelijk dat de top bereiken niet haar drijfveer is in deze baan. „Als ik onze lokale afdelingen bezoek en zie hoe onze mensen zich inzetten voor elkaar, geniet ik”, zegt ze. „Beweging.net gaat over mensen.”

–U komt uit de politiek. Vanwaar de overstap naar het sociale middenveld?

Als kabinetsmedewerker volgde ik arbeidsmarktbeleid op. Daardoor bouwde ik fijne contacten op met de christelijke werknemersorganisatie. Van huize uit was ik ook al erg vertrouwd met alles wat met de christelijke werknemersorganisatie en het ACV te maken had. Toen ik de kans kreeg om als jongere de schouders onder dit sociale project te zetten, in een tijd waarin het middenveld onder druk komt te staan en in volle transitie is, twijfelde ik dan ook geen seconde. Dit is mijn natuurlijke habitat. In deze baan kan ik voluit werken vanuit een gedragen visie. Dat vind ik heerlijk.

–Uw ouders, Rogier De Corte en Mieke Van Hecke, zijn grote namen in het christelijke sociaal-politieke wereld. Hoe voelt het om ‘dochter van’ te zijn?

Als kind dacht ik steeds: „Ik wil niet in de voetsporen van mijn ouders treden.” En kijk, eerst trad ik in die van mijn vader en vervolgens in die van mijn moeder. Het was blijkbaar onvermijdelijk. Ik ben geweldig trots op mijn beide ouders. Ze zijn en blijven mijn helden. We hebben een hechte band en ik kan me ook goed vinden in hun overtuigingen. Daar leer ik veel uit. Nochtans ben ik wie ik ben. Ik heb mijn kracht en mijn tekort, en ik verlang ook mijn eigen ding te doen.

–U kreeg sociale bewogenheid met de papele ingegeven. Hoe werd ze gevoed?

In het dorp waar we woonden, kwam ik in contact met diverse mensen. In de Chiro en de volleybalclub leerde ik samenleven met mensen die ik niet zelf had gekozen. Dat samen zijn rond een sport of rond puur plezier schept vriendschapsbanden

Linde De Corte: „In deze baan kan ik voluit werken vanuit een gedragen visie. Dat vind ik geweldig.” © Luc Gordts

met mensen die ik anders nooit zou hebben ontmoet. Ik blijf Chiro ook vandaag trouw en ga nog elk jaar naar activiteiten van mijn gewezen groep, ook al ken ik daar de leiding niet meer.

„In de Chiro en de volleybalclub leerde ik samenleven met mensen die ik niet zelf had gekozen”

–U deed ook vrijwilligerswerk in Afrika. Wat hield dat precies in?

Na mijn studies wilde ik absoluut naar Afrika. Ik leerde een zustercongregatie kennen die in de Congolese brousse een weeshuis runde. Daar verzorgde ik kinderen en speelde met hen. In de schooltjes van de zusters gaf ik ook les. Een bijzondere ervaring: geschiedenis geven over de Tweede Wereldoorlog in een cultuur die daar amper mee te maken had.

–En wat leerde u van de Congolezen?

Wij hebben het hier behoorlijk goed en zijn gaan geloven dat we elkaar niet meer nodig hebben. Zo veel mensen zeuren ook om te zeuren. De mensen daar leefden echter in sobere omstandigheden en ze waren erg solidair en opgewekt. Ze geloofden me gewoon niet toen ik vertelde dat wij hier elkaar op straat niet spontaan begroeten. Sindsdien doe ik dat dan ook bewust wel. Zomaar ‘goeiedag’ zeggen op de bus, ik raad het iedereen aan. Vooral bij regenweer. Sommige mensen gaan er zo waar door stralen!

–Beïnvloedden de zusters in Congo ook uw kijk op Kerk en geloof?

Ik ontmoette in hen sterke jonge vrouwen die inspiratie putten uit hun manier van leven om in dienst te staan van anderen en maatschappelijke verantwoordelijkheid op te nemen. Dat heeft me zeker beïnvloed. Ik ben geen kerkbezoeker, maar ik voel me zeker en vast christen. Dat heb ik in de loop van mijn leven voor mezelf uitgeklaard en ik kom er ook zonder gêne voor uit.

–Terug naar het werk dan. Voor welke uitdagingen ziet u zich geplaatst?

Als jongere geloofde ik dat waarden zoals verdraagzaamheid, solidariteit, rechtvaardigheid en mensen een tweede kans geven vanzelfsprekend waren. Helaas stel ik vast dat onze samenleving almaar harder wordt. De onbarmhartige manier waarop tegenwoordig gesproken wordt over kwetsbare groepen, zoals werklozen en kansarmen, kwetst me. Mensen motiveren voor die basiswaarden vind ik een blijvende uitdaging voor het middenveld en voor mezelf als zijn spreekbuis.

–Hoe kijkt u naar de toekomst? Bent u hoopvol?

Ik ben niet defaitistisch. Wanneer ik zie hoe mensen, ook jongeren, in onze beweging met elkaar omgaan en met welke motivatie ze zich inzetten voor kwetsbare mensen, dan ben ik zeker dat we een antwoord hebben op de teneur van vandaag.